

А после въ града ще се върнемъ
закрепнали, бодри, готови
труда и дълга си отново
съ младежка любовъ да прегърнемъ!

Праздникъ

И днесъ ти грѣешъ все тѣй буденъ,
отъ моето детинство споменъ,
все тѣй прекрасенъ, все тѣй чуденъ
надъ мене, скитника бездоменъ.

И виждамъ пакъ лица засмѣни,
предъ праздника набожно ясни,
роякъ деца около мене,
кандило предъ иконостаса. . .

Тогава сякашъ всички хора
по-благи и сърдечни бѣха,
самитъ грижи и умора
като че не така тежаха, —

и радостъ бѣ животътъ земенъ,
трапезата бѣ сѣвга пълна. . .
— Неповторимо, скъпо време,
и тебе вѣчността погълна!

Погълна, но у насъ остана
онази чудна, свѣтла пѣсенъ,
която тласна въ младостта ни
духа, къмъ вѣчното унесенъ!